

Vildsvin ad Pommeren til.

Nordøst Polen, Pommeren , gammelt tysk (og dansk) land, nu uden tyskere, de blev forflyttet efter krigen til DDR, men enkelte danskere på jagt, tyndt beboet, masser af skov, store eng- og slettearealer, og meget store marker fra sovjettidens kollektivisering. Raps, majs, korn, græs, roer – et paradys for vildsvin, masser af let tilgængelig føde , hele Autobahn-veksler kilometer ind i skovene til uforstyrrede dagsæder.

Jagtklubbens medlemmer skal betale for markskader på deres distrikt, så det passede min skytte fint, at jeg meget gerne ville jage vildsvin, når jeg havde nedlagt en hjort. Jeg har ikke tidligere haft held med vildsvin, så jeg ville gerne forsøge! Vi kørte derfor rundt i et kæmpe område for at tjekke markskader og finde friske veksler. At jage vildsvin i september betyder at sidde på anstand efter dem, når de om natten bevæger sig fra skoven ud mod markerne. Den polske skytte havde godt styr på månefaserne, skydække, stjernerne og sigtbarheden.

Jeg fik en grundig briefing, og fornemmede, at skytten måske har oplevet, at ikke alle jægere har styr på de skrevne og uskrevne regler! Søerne med mindre grise skydes ikke nu, og da vildsvin ofte kommer i grupper, såkaldte "rotter", skal man i mørket se sig godt for! Tommelfingerreglen om natten og i svag belysning er, at der kun skydes til enkeltgående dyr, hannerne, "kejlere", de går og kommer (næsten altid) alene, eller lidt for sig selv væk fra flokken. Frischlinge, grise fra i år, men nu omkring 10 kg, brune og ikke længere med de karakteristiske striber, og Überläufere, grise fra sidste år, omkring 30 – 40 kg, er kulinarisk eftertragtede, men jo ikke ret store i vegetationen, og derfor vanskelige at komme på skudhold af.

Vi udvalgte 2 områder tæt på hinanden få km fra jagthuset, og da skytten mente, at han kunne stole på mig, fik jeg, lidt imod reglerne i Polen, lov til at tage på anstand alene. Skytten fik sin nattesøvn, og min oplevelse blev forstærket af aleneheden!

Afgang kl 02.30, på plads kl. 03.00 – kulsort nat. En underlig fornemmelse. Alene i en enorm Pommerisk skov sammen med vildsvin, kronvildt, råvildt, ræv, ulv, mårhund, ugler....uden at have vildtets sanser. Godt en gang imellem at opleve sig "lille".

Vindstille, mange spændende lyde, "I skovens dybe stille ro" er kun noget, vi synger, sanserne skærpes, mørkesynet indfinder sig sammen med en skysløret, aftagende måne og spredte stjerner. Langsom listen fremad mod en Hochstand i kanten af en 2 fodboldbaner stor lysning.Træder på en kvist..KNÆK!! Står stille i måske 10 min, sådan som vildtet gør det, hvis de hører noget "forkert". Men når yderst forsigtigt på plads i Hochstanden 3-4 m oppe imellem fyrrekroner.

"Sjælen" skal have noget tid til at falde til ro og blive ét med omgivelserne.. En mus pusler, et pindsvin larmer i tørre blade, en ræv kommer musestille ad skovvejen, et eller andet rører på sig inde i skoven, en kvist knækker?en ugle tuder, en natravn "snerrer" hen over den åbne lysning, der er en konstant puslen og rumsteren....Langt borte brøler en kronhjort, der svares efter kort tid tættere på....et rådyr glider stille over skovvejen og opluges i mørket....

Jeg har lånt skyttens natkikkert. I Polen må der jages, hvis man kan se, og man afgør selv, om man kan se! Derfor har skytten en rigtig god, lysfølsom natkikkert. Oppe fra min plads kan jeg se pindsvinet pusle rundt, og fornemme en stor mus eller en rotte i græsset under mig.

For enden af lysningen, ca 150 m ude er der vist nok bevægelse! Ved intens fokusering på samme punkt, kan alt ligne det, man ønsker. Den busk ligner et vildsvin....fokus, iagttagelse....den flytter sig!!! Det ER et vildsvin! Skyggen bevæger sig fri af den mørke skovkant, roder i jorden, kommer længere frem – jeg kan ikke se dyret tydeligt endnu, men da den næppe går baglæns, må hovedet være dér!! Finder dyret i riffelkikkerten, men kan ikke se trådkorset, alt er bare sort.....venter, dyret kommer lidt nærmere, og står nu med siden til, lidt stjernelys, og en smule genskær fra den aftagende måne....finder igen dyret i riffelkikkerten, dér er forreste 3. del, holder lidt op på kroppen, ikke for lavt, hellere skyde over end ramme lavt i fx et ben.....fast anlæg, holder vejret, dyret roder i jorden, venter, nu løfter det hovedet, kan godt ane trådkorset, puster lidt ud... så slipper jeg kuglen.

Et øresønderrivende brag og en mundingsflamme...alt er sort, nattesynet er væk, det ringer for ørerne...Langsomt sunder jeg mig og med natkikkerten ser jeg – ingen ting! Ikke noget forendt vildsvin, intet!

Jeg tror, jeg har ramt! Afstanden er ca 100 m, fast anlæg, helt roligt aftræk, et relativt stort dyr, der virker større i mørke end i dagslys, men riffelkikkertens trådkors var ikke dagstydligt! Tvivlen melder sig, men erfaringen har lært mig ikke at gøre noget det første stykke tid, hvis jeg er i tvivl. Så bare vente i ro – tiden snekler sig af sted.

Aftalen med skytten var, at hvis jeg skød fra Hochstanden, så skulle jeg blive siddende, til det blev lyst, både af hensyn til egen sikkerhed, men også fordi det er omsonst at eftersøge, når man ikke kan se. Mennesket kan ikke lugte sig frem! Jeg kan desuden ødelægge sporet for en Schweisshund, hvis jeg selv jokker rundt på skudstedet.....Så jeg blev siddende den næste times tid, en ugle slog fuldstændig lydløst ned på en mus.....det begyndte at lysne....stilhed.

Nede på skudstedet var der intet at se. Intet! Skuffet, ærgerlig gik jeg tilbage, og stod og sundede mig, gennemgik igen forløbet. Var det forsvarligt at skyde i tussmørket? Hvad nu hvis dyret ligger anskudt langt inde i skoven?.....?????

Det var nu morgenlyst, men stadig en halv time til solopgang. Efter aftalen med skytten gik jeg ad skovvejen op mod skovkanten, hvor markerne begyndte. Forsigtigt nærmede jeg mig en lille trægruppe på en bakke med fint udsyn. Ca 300 m ude i en lavning kom 8 – 10 vildsvin i alle størrelser. De rodede i jorden, gufledede og smågryntede, var tydeligt mætte og på vej ind i skoven med det kommende dagslys. Jeg spurtede af sted med skovkanten som mørk baggrund, og kom ind på ca 150 m, ned i skridtgang, forsøgte at få åndedrættet i ro, stod stille, skydestokken blev stillet op, vel 130 m til de forreste dyr, turde ikke gå tættere på, dyrene klumpede, et par stykker lidt bag de andre var større og mørkere, mens de andre var mere brune. De første vildsvin gik ind i skoven, mindre grise og en større – en so. De 2 store, sorte havde nu tryknerne vendt mod skovkanten og nærmede sig i skridtgang. Den første var størst og mere sort, riflen var i anslag på skydestokken, jeg "låste" trådkorset fast højt på bladet.....vente lidt, nu kun 3-4 m mellem grisen og skovkanten, den går roligt, trådkorset følger med og ...kuglen slippes. Igen et brag og så vild forvirring, skrigen, hylene og tumlen ind igennem skoven og på et splitsekund var alt væk og dyb stilhed.

Hele situationen gennemtænkes. Det var meget intenst, men jeg var sikker på at have ramt, men dødeligt? Jeg ventede igen et kvarters tid og gik så til skudstedet. Efter kort tids søgen fandt jeg tydeligt mørkerødt schweiss på rapsbladene lige i skovkanten:

Jeg fandt schweiss på hindbærblade lidt inde i skoven:

...og valgte så at stoppe. Hvis vildsvinet ikke var dødsdødt, ville jeg rejse det igen, og det kan så gå kilometer, inden det sætter sig igen.

Jeg gik tilbage til det aftalte mødested, og skytten kom som aftalt. Hændelsesforløbene blev forklaret på tysk og tegnsprog, men "jægersprog" er åbenbart internationalt, han forstod med det samme og virkede godt tilfreds, eller også var det min ønskefortolkning! Vi kørte hjem til skovfogedboligen for at hente hans hund – en 14 år gammel, stivbenet sibirsk husky, ikke lige den type, jeg forbinder med en schweisshund.

Men jeg tog fejl! På første skudsted – fra Hochstanden – gik skytten med hunden i lang schweissrem fra skudstedet, hvor der intet var at se, uden slinger ca 200 m ind igennem krat, brombær og underskov – dér lå vildsvinet - stendød!!

Kuglen sad perfekt, men der var ikke gennemskud, og derfor ikke schweiss på skudstedet. Men hunden var ikke i tvivl! Flot samarbejde af skytte og hund – det havde de prøvet før!

Den anden skytte var tilkaldt - polakkerne snakker i mobiltelefon konstant!!! – hans 4-hjuls-trækker kørte overalt i skoven. Vildsvinet blev brækket og forbenene skåret fri sådan, at de ikke virkede som "modhager". Dyret blev løftet lidt op i en rem og bundet til bilens trækkrog – og så slæbt ud igennem revl og krat til fast vej.

Videre til næste skudsted. Hunden blev anvist det fundne schweiss på rapsbladene ude på marken. Den gik derefter direkte på sporet ned igennem noget skrub på en skrænt og standsede ved det døds-kudte vildsvin.

Som traditionen forskriver, skal skytten posere over det nedlagte vildt! Bemærk kuglens indgangshul – perfekt hjertekugle!

2 vildsvin samme morgen! Og mit første vildsvin! Hele sanseklaviaturet var i spil – fra tvivl og usikkerhed om anskydning, forbiskud, ventetid, natten opfanget af sansernes fulde fem. En totaloplevelse....og så 2 voldsomme indgreb i naturen.

Hundearbejdet var fornemt, skytten kunne sit kram, havde stor erfaring, og spredte ro omkring sig, så jeg kunne opleve alt fuldt ud. Det var dejligt at erfare, at forståelsen for at eftersøge påskudt vildt har bredt sig. Det har ikke tidligere været polakkernes stærke side – mildt sagt!

Nu har jeg nedlagt vildsvin – både om natten og i dagslys. Jeg har realiseret min drøm, mit ønske. Indtil videre skal oplevelsen ska stå "urørt", men man kan jo ikke vide hvad fremtiden måtte bringe..... måske er der noget, jeg ikke kan huske om et års tid, og som trænger til at blive genopfrisket!

17. september 2014, Czarne, Pommeren, Polen